

Bezdůvodné obohacení, exekuce

Výraz „odměna“ (resp. „podíl na odměně“) obsažený v ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. je třeba vykládat širěji než „odměna exekutora“ ve smyslu § 87 odst. 1 e. ř., § 90 odst. 1 e. ř. či „odměna za výkon exekuční činnosti“ podle § 5-12 exekutorského tarifu. Podílem na odměně je vedle podílu na samotné odměně exekutora třeba rozumět i podíl na náhradě hotových výdajů, jakož i na dalších náhradách. (dohoda odvolaného a nového soudního exekutora podle § 15 odst. 6 věty první e. ř. má s konečnou platností a bezzbytku vypořádat všechny majetkové vztahy mezi odvolaným a novým soudním exekutorem spojené s převzetím exekutorského úřadu. Dojde-li z důvodu absence dohody k aplikaci ustanovení § 15 odst. 6 věty druhé e. ř., Exekutorská komora ČR svým rozhodnutím rovněž vypořádává vedle samotného podílu na odměně odvolaného soudního exekutora i jeho podíl na náhradě hotových výdajů, jakož i podíl na dalších náhradách dle § 90 odst. 1 e. ř.)

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 20 Cdo 3578/2022-221 ze dne 23.2.2023)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce R. V., narozeného dne XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. K.M., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému J. L., soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu XY, se sídlem XY, zastoupenému Mgr. M.S., advokátem se sídlem v P., pro 2 666 220 Kč s příslušenstvím, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. května 2022, č. j. 58 Co 152/2022-202, tak, že dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 17. května 2021, č. j. 23 C 118/2017-158, zamítl žalobu o zaplacení 2 666 220 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok II.). Žalobce se žalobou domáhal po žalovaném zaplacení náhrady hotových výdajů, které vynaložil jako soudní exekutor předtím, než mu zanikl výkon exekutorského úřadu. Žalobce byl z funkce soudního exekutora odvolán rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti v návaznosti na jeho pravomocné odsouzení pro trestné činy zneužití pravomoci veřejného činitele a přijímání úplatků. Žalovaný byl poté jmenován soudním exekutorem na místo uvolněné žalobcem. Mezi žalobcem a žalovaným nedošlo k dohodě o podílu na odměně, a proto podle ustanovení § 15 odst. 6 věty druhé zákona č. [120/2001](#) Sb., soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále též jen „e. ř.“), podíl na odměně stanovila usnesením Exekutorská komora ČR. Žalobce na výzvu soudu uvedl, že v nyní řešené věci nepožaduje podíl na odměně, ale náhradu hotových výdajů soudního exekutora. Soud si na návrh žalovaného k případu vyžádal odborné stanovisko Exekutorské komory ČR, podle kterého odvolaný exekutor má nárok pouze na podíl na odměně nově jmenovaného exekutora dle dohody mezi nimi, či dle rozhodnutí Exekutorské komory ČR. Co se týká náhrady hotových výdajů [či ostatních náhrad podle vyhlášky č. [330/2001](#) Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, správce obchodního závodu, správce nemovité věci a plátce mzdy nebo jiného příjmu a o podmínkách pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou soudním exekutorem (exekutorský tarif)], platí, že náhrady, o nichž odvolaný exekutor rozhodl, vymohl je a řádně si je vyplatil, náleží jemu. Ostatní náhrady (tj. ty, které vymůže nový exekutor) náleží nově jmenovanému exekutorovi. Proto Exekutorská komora ČR v případě, že rozhoduje o podílu na odměně podle § 15 odst. 6 e. ř., přihlíží při určení podílu na odměně i k případným dosud nevypořádaným nárokům na náhrady. Jinými slovy, podíl na odměně zohledňuje tvrzené a doložené náhrady hotových výdajů, o nichž předchozí exekutor pravomocně ke dni jmenování nového exekutora rozhodl, vymohl je, ale

nevyplatil. Ostatní nikoliv, neboť nárok na tyto náhrady již přísluší novému exekutorovi. Soud vzal proto za prokázané, že hotové výdaje byly vypořádány spolu s podílem na odměně soudního exekutora (resp. že vynaložené hotové výdaje byly v přiznané částce zahrnuty) již v rozhodnutí Exekutorské komory ČR, které bylo poté i přezkoumáno a potvrzeno soudem. Po hmotněprávní stránce soud věc posoudil podle § 2991 zákona č. [89/2012 Sb.](#), občanský zákoník (dále též jen „o. z.“), jako žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, přičemž žalobce vznik bezdůvodného obohacení na straně žalovaného neprokázal a soud dospěl k závěru, že žalobní návrh není důvodný.

Městský soud v Praze, k odvolání žalobce, usnesením ze dne 12. května 2022, č. j. 58 Co 152/2022-202, rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok). Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci vůči žalovanému nárok na náhradu hotových výdajů vynaložených v souvislosti s výkonem jeho exekuční činnosti do doby jeho odvolání nepřísluší. Odvolací soud nesdílel názor soudu prvního stupně, že náhrada hotových výdajů byla vyřešena rozhodnutím Exekutorské komory ČR o určení podílu žalobce na odměně, neboť se podle odvolacího soudu jedná o dva odlišné nároky. Odvolací soud nicméně dospěl k závěru, že exekuční řád odvolanému soudnímu exekutorovi přiznává pouze nárok na odměnu, resp. podíl na odměně nově jmenovaného exekutora (§ 15 odst. 6 e. ř.), podle odvolacího soudu je tak zřejmé, že žádný jiný nárok odvolanému soudnímu exekutorovi nevzniká. Pokud totiž nárok na náhradu hotových výdajů nebyl exekučním řádem stanoven, nelze jej vzhledem ke speciální úpravě provedené § 15 odst. 6 e. ř. dovozovat na základě občanského zákoníku (§ 2991 o. z.). Pokud se jedná o hotové výdaje, lze pouze dovést, že si bývalý exekutor může ponechat ty hotové výdaje, které byly určeny v příkazu k úhradě nákladů exekuce a následně vymoženy (do doby jeho odvolání z funkce), na další hotové výdaje již nárok nemá.

Usnesení odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, ve kterém vymezil celkem 5 právních otázek, na jejichž řešení podle jeho názoru napadené rozhodnutí závisí. Tyto otázky formuloval dovolatel následovně:

- 1) Lze bez dalšího uzavřít, že pokud nebyl ustanovením § 15 odst. 6 e. ř. stanoven nárok odvolaného exekutora na náhradu hotových výdajů, pak takovýto exekutor nemůže mít vůči namísto něj jmenovanému exekutorovi v souvislosti s vedením exekuce nárok z jiného právního důvodu?
- 2) Může v obecné rovině existovat nárok odvolaného exekutora na vydání bezdůvodného obohacení exekutorem jmenovaným na jeho místo, a to v případě, kdy nově jmenovaný exekutor zahrnul hotové výdaje původního exekutora do všech hotových výdajů vedené exekuce, takto to předal exekučnímu soudu k rozhodnutí o nákladech s tím, že exekuční soud ve svém rozhodnutí o náhradě hotových výdajů nerozlišoval, zda jde o výdaje odvolaného exekutora, nebo nově jmenovaného exekutora a uložil povinnému, aby je všechny uhradil k rukám exekutora, který v dané chvíli vedl exekuční řízení?
- 3) Může v obecné rovině existovat nárok odvolaného exekutora na náhradu škody způsobené na jeho místo jmenovaným exekutorem z důvodu, že nově jmenovaný exekutor (i) nezahrne hotové výdaje původního exekutora do podkladů pro rozhodnutí exekučního soudu o nákladech řízení, v důsledku čehož není odvolanému exekutorovi exekučním soudem náhrada hotových výdajů přiznána, nebo (ii) nepostupuje v souladu s ustanovením § 44b odst. 4 exekučního řádu, tedy při převzetí věci sám nerozhodne příkazem k úhradě nákladů exekuce o hotových výdajích, k jejichž náhradě by měl být povinen některý z účastníků řízení?
- 4) Do jaké míry je soud vázán právním názorem prezentovaným žalobcem v rámci podané žaloby a jejích doplněních?
- 5) Provedly obecné soudy důkazy nezbytné ke zjištění skutkového stavu?

K prvním třem otázkám dovolatel uvádí, že žádná z nich nebyla v rámci rozhodovací praxe odvolacího soudu doposud řešena. Odvolací soud podle dovolatele nesprávně vyřešil první dovolací otázku, když na ni odpověděl pozitivně, čímž implicitně zodpověděl i druhou a třetí otázku - negativně. Dovolatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, zejména na stanovisko pléna sp. zn.

Pl. ÚS-st. 23/06, z jehož závěrů dovozuje, že vystupuje-li soudní exekutor stran úhrady vlastních nákladů jako kterýkoliv jiný podnikatel, potom jsou bývalý i současný exekutor v rovnocenném postavení jako dva podnikatelé, a na jejich vztah je třeba aplikovat právní úpravu občanského zákoníku, včetně institutu bezdůvodného obohacení. Odvolanému exekutorovi náklady exekuce prokazatelně vznikly, nemůže se však již domáhat jejich úhrady po účastnících řízení. Podle dovolatele absence nároku odvolaného exekutora vůči namísto něj jmenovanému exekutorovi na náhradu hotových výdajů nevyklučuje existenci nároku odvolaného exekutora z jiného právního důvodu (bezdůvodné obohacení nebo náhrada škody).

Ke čtvrté dovolací otázce dovolatel uvádí, že se odvolací soud (jakož i soud prvního stupně) při jejím řešení odchytil od závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2000, sp. zn. 25 Cdo 2744/99, tím, že nepřekročil právní kvalifikaci skutku učiněnou v žalobě. Odvolací soud se nesprávně zaobíral toliko otázkou, zda dovolatel má vůči žalovanému nárok na náhradu hotových výdajů, přičemž zcela odhlédl od možnosti, že dovolatelem skutkově popsané okolnosti mohou mít právní základ i v jiném ustanovení hmotného práva než v ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. Právní kvalifikace nároku (zda jde o vydání bezdůvodné obohacení, nebo o náhradu škody či kombinaci obojího) vyplyne teprve z provedeného dokazování, jež však odvolací soud (i soud prvního stupně) neprovedl.

K páté dovolací otázce dovolatel uvádí, že se odvolací soud (jakož i soud prvního stupně) odchytil od judikatury Ústavního soudu, neboť z uvedených chybných právních závěrů nabytí dojmu, že skutkový stav netřeba zjišťovat.

Dovolatel z uvedených důvodů navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. května 2022, č. j. 58 Co 152/2022-202, a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k dovolání stručně uvádí, že souhlasí s právními závěry soudů prvního a druhého stupně, jakož i se stanoviskem Exekutorské komory ČR, že odvolaný exekutor má nárok pouze na podíl na odměně soudního exekutora a případně na náhrady, o nichž odvolaný exekutor rozhodl, vymohl je a řádně si je vyplatil, ostatní náhrady již náleží novému soudnímu exekutorovi. Podle žalovaného pokládá žalobce velké množství otázek, kterými se snaží ex post formulovat, že by snad mohl mít hypotetický nárok na náhradu škody či bezdůvodné obohacení, což však v řízení uplatňoval jiným způsobem. Navíc by takový nárok byl již promlčen. Odkazy na judikaturu Ústavního soudu jsou podle žalovaného zcela nepřiléhavé a sám žalobce dokonce v dovolání poukazuje na to, že věc chybně právně uchopil. Žalovaný proto navrhuje, aby bylo dovolání zamítnuto a žalovanému přiznána náhrada nákladů dovolacího řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. ledna 2022 (srov. část první čl. II bod 1 zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“, a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky (otázka vztahu ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. a vyrovnání náhrady hotových výdajů mezi odvolaným soudním exekutorem a na jeho místo nově jmenovaným soudním exekutorem), která nebyla doposud v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále přezkoumal, zda nebylo řízení postiženo vadami uvedenými v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., resp. jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž žádnou takovouto vadu neshledal.

Podle ustanovení § 15 odst. 5 e. ř. ve znění účinném do 31. prosince 2021, exekutor jmenovaný do exekutorského úřadu, jehož výkon zanikl, převezme spisy tohoto exekutorského úřadu a provádí dále exekuční i další činnost. Účastníky exekučního řízení o tom informuje a oprávněného poučí, že může požádat o změnu exekutora. Exekutor, jemuž zanikl výkon exekutorského úřadu, zajistí předání spisů, plnění vymožených v exekuci, zajištěných věcí, exekutorských úschov a registrů nově jmenovanému exekutorovi a předání razítek, průkazů a pečetidel podle § 103 odst. 1.

Podle ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. se podíl exekutora, jemuž zanikl výkon exekutorského úřadu, popřípadě jeho dědiců nebo odkazovníků na odměně nově jmenovaného exekutora určí dohodou. Nebude-li dohoda doručena Komoře (Exekutorská komora ČR) do 2 měsíců od jmenování nového exekutora, rozhodne Komora podle zásad spravedlivého uspořádání.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 věty první e. ř. náklady exekuce jsou odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při exekuci, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce závodu a správce nemovité věci, a je-li exekutor nebo správce závodu a správce nemovité věci plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 90 odst. 1 e. ř. za exekuční činnost a další činnost podle tohoto zákona náleží exekutorovi odměna, náhrada hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při vedení exekuce, náhrada za doručení písemností, a je-li exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu.

Nejvyšší soud v souvislosti s přezkumem rozhodnutí prezidia Exekutorské komory České republiky ze dne 23. 1. 2015, č. j. SPR 100/14-18, která stanovila, že R. V., kterému zanikl výkon Exekutorského úřadu XY, se stanoví podíl ve výši 10 % na odměně J. L., soudního exekutora jmenovaného do uvolněného Exekutorského úřadu XY, a to s účinností ode dne jmenování J. L. soudním exekutorem, tj. od 21. 2. 2014, uzavřel, že má-li být podíl odměny původního a nového soudního exekutora ve smyslu § 15 odst. 5 e. ř. stanoven na základě spravedlivého uspořádání, musí být určen tak, aby se v něm promítlo úsilí původního i nového exekutora na vymáhání dlužné částky, stejně jako způsob, jakým původní soudní exekutor zajistil povinnosti spojené s předáním spisů, plnění vymožených v exekuci apod. a jak se podílel na chodu exekutorského úřadu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2020, sp. zn. 20 Cdo 2218/2019).

Výši odměny soudního exekutora upravují ustanovení § 5–12 exekutorského tarifu, zatímco právní úpravu výše náhrady hotových výdajů soudního exekutora obsahuje § 13 exekutorského tarifu. Z textu § 87 odst. 1 věty první e. ř., § 90 odst. 1 e. ř. a z § 5–13 exekutorského tarifu je patrné, že odměna soudního exekutora a náhrada hotových výdajů jsou nepochybně dva rozdílné nároky.

V rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešenou otázkou je vztah ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. a vypořádání náhrady hotových výdajů mezi odvolaným soudním exekutorem a na jeho místo nově jmenovaným (novým) soudním exekutorem.

Použití gramatického výkladu textu § 15 odst. 6 e. ř. by mohlo vést k (odvolacím soudem přijatému) závěru, že dané ustanovení upravuje výlučně vypořádání podílu na odměně soudního exekutora, a naopak se nijak netýká vypořádání nároku na náhradu hotových výdajů. Způsob vypořádání náhrady hotových výdajů mezi odvolaným a novým soudním exekutorem však zároveň není (na rozdíl od odměny exekutora) výslovně upraven v žádném jiném ustanovení exekučního řádu ani jiného právního předpisu.

Předestřená jazyková interpretace § 15 odst. 6 e. ř. by tak znamenala, že odvolaný soudní exekutor buď vůbec nemá vůči novému soudnímu exekutorovi nárok na náhradu hotových výdajů (k čemuž

dospěl odvolací soud), anebo že odvolanému soudnímu exekutorovi daný nárok odepřen není, ale z důvodu absence speciální právní úpravy je třeba jej uplatňovat v řízení o vydání bezdůvodného obohacení, popř. o náhradě škody (což tvrdí dovolatel).

Podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu představuje gramatický výklad toliko prvotní přiblížení se textu právní normy, obsažené ve vykládaném ustanovení (srov. za všechna rozhodnutí např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. května 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03). Ústavní soud již mnohokrát zdůraznil, že obecné soudy nejsou absolutně vázány doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí odchýlit, vyžadují-li to účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně souladném právním řádu jako významovém celku. Povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. ledna 2021, sp. zn. Pl. ÚS 21/19, nebo nálezy ze dne 4. února 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96].

V nyní řešeném případě vede teleologický výklad k odlišnému závěru než výklad gramatický. Nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce zcela upřít odvolanému exekutorovi nárok na náhradu hotových výdajů, které mu v souvislosti s jeho exekuční činností vznikly (resp. které musel sám uhradit). Takové řešení by nebylo spravedlivé a rovněž by podle názoru Nejvyššího soudu bylo přinejmenším problematické z hlediska norem ústavního práva. Zároveň však zjevně nebylo úmyslem zákonodárce ani to, aby byl odvolaný exekutor ohledně svého nároku na náhradu hotových výdajů vůči novému exekutorovi odkázán na obecnou právní úpravu týkající se vydání bezdůvodného obohacení či náhrady škody, neboť vypořádání náhrady hotových výdajů tímto způsobem by bylo neúměrně složité a nákladné.

Zákon dává prostřednictvím ustanovení § 15 odst. 6 věty první e. ř. jednoznačně najevo, že preferovaným způsobem vypořádání mezi odvolaným a novým soudním exekutorem je jejich dohoda o podílu odvolaného exekutora „na odměně“. Teprve v případě absence uvedené dohody stanovuje exekuční řád v § 15 odst. 6 větě druhé náhradní způsob vypořádání mezi odvolaným a novým soudním exekutorem spočívající v rozhodnutí Exekutorské komory ČR, a to podle zásad spravedlivého uspořádání.

Ani při použití gramatického výkladu nic nebrání tomu, aby odvolaný a nový soudní exekutor vzájemnou dohodou vedle odměny exekutora rovněž vypořádali i náhradu hotových výdajů, resp. aby byl danou dohodou vedle podílu na odměně stanoven i podíl odvolaného exekutora na náhradě hotových výdajů (popř. i na dalších náhradách). Právě tato možnost naopak představuje optimální způsob vypořádání mezi odvolaným a novým soudním exekutorem.

Nejvyšší soud nespatřuje žádný smysl ani účel v tom, aby zákon v případě absence dohody mezi odvolaným a novým exekutorem na jedné straně stanovil postup pro vypořádání odměny soudního exekutora a na straně druhé nestanovil postup pro vypořádání náhrady jeho hotových výdajů. Za použití teleologického výkladu lze podle Nejvyššího soudu opodstatněně usuzovat, že úpravou obsaženou v ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. zamýšlel zákonodárce zcela (tj. bez ponechání jakýchkoliv dalších v principu sporných nároků) vypořádat majetkové vztahy mezi odvolaným a novým soudním exekutorem spojené s převzetím exekutorského úřadu.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že výraz „odměna“ (resp. „podíl na odměně“) obsažený v ustanovení § 15 odst. 6 e. ř. je třeba vykládat šířeji než „odměna exekutora“ ve smyslu § 87 odst. 1 e. ř., § 90 odst. 1 e. ř. či „odměna za výkon exekuční činnosti“ podle § 5–12 exekutorského tarifu. Podílem na odměně je vedle podílu na samotné odměně exekutora třeba rozumět i podíl na náhradě hotových výdajů, jakož i na dalších náhradách. Jinými slovy, dohoda odvolaného a nového soudního exekutora podle § 15 odst. 6 věty první e. ř. má s konečnou platností

a bezzbytku vypořádat všechny majetkové vztahy mezi odvolaným a novým soudním exekutorem spojené s převzetím exekutorského úřadu. Dojde-li z důvodu absence dohody k aplikaci ustanovení § 15 odst. 6 věty druhé e. ř., Exekutorská komora ČR svým rozhodnutím rovněž vypořádává vedle samotného podílu na odměně odvolaného soudního exekutora i jeho podíl na náhradě hotových výdajů, jakož i podíl na dalších náhradách dle § 90 odst. 1 e. ř.

V nyní řešeném případě lze proto uzavřít, že žalobce, jako odvolaný soudní exekutor, se nemůže úspěšně domáhat náhrady hotových výdajů žalobou o vydání bezdůvodného obohacení ani žalobou o náhradu škody, může se však domáhat zaplacení podílu na odměně stanovené rozhodnutím prezidia Exekutorské komory (viz výše), která v sobě zahrnuje vedle odměny i náhradu hotových výdajů a popř. další náhrady.

Pro úplnost dovolací soud dodává, že i pro náhradu hotových výdajů platí závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. ledna 2020, sp. zn. 20 Cdo 2218/2019, tj. že se jedná o hotové výdaje ve věcech, které nový exekutor po exekutorovi, který byl odvolán, převzal. Rovněž výklad pojmu „spravedlivé uspořádání“ učiněný v uvedeném rozhodnutí lze vztáhnout i na náhradu hotových výdajů.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)